

επαγγελεύς τοῦ νομοῦ του καὶ ἔπειτα ἐξελέγχθη μέλος τῆς Συντακτικῆς Συνελεύσεως, ἐν ἣ ἑθαυμάσθη διὰ τὴν υπερσπασίαν ἐπὶ τοῦ ζητήματος τῆς προεδρίας. Μετὰ τὸ πραξικόπημα περιορίσθη εἰς τὴν ἐξάσκησιν τοῦ επαγγέλματος του καὶ μόνον κατὰ τῷ 1868 ἐπανῆλθεν εἰς τὸ πολιτικὸν στάδιον.

Η ΔΥΝΑΜΙΣ ΤΗΣ ΚΑΚΗΣ ΕΞΕΩΣ.

ΑΛΗΘΕΣ ΣΥΜΒΑΝ

Ἡ Λίτσα Βλέικ, κόρη ὠραιότατη καὶ ἀπαράμιλλος τὴν καλλονὴν, ἔζη ἐν μεγαλοπόλει τινὶ τῆς Ἀμερικῆς. Ἡ νεανίς αὕτη εἶχε καὶ ἄλλους μὲν καλοὺς φίλους, ἰδίως δὲ ἱατρὸν τινα νέον, ὅστις βλέπων συχνάκις αὐτὴν ἐν συναναστροφαῖς πίνουσαν οἶνον καὶ ἀρσεσκομένην εἰς τοῦτο, ὑπέδειξεν αὐτῇ τὸν ἐκ τῆς ἐξέως ταύτης μέλλοντα κίνδυνον καὶ τὴν βλάβην τὴν προσγινομένην εἰς τοὺς περὶ αὐτὴν νέους. Ἄλλ' ἡ κυρία Λίτσα Βλέικ περιεφρόνει τὰς εἰλικρινεῖς συμβουλὰς τοῦ ἱατροῦ καὶ διεβεβαίον αὐτόν, ὅτι οὐδεὶς φόβος μὴ αὐτὴ περιπέσῃ εἰς τὸ ἐλάττωμα τῆς μέθης· ἂν δὲ τινες ἀδύνατοι τὸν χαρακτῆρα νέοι εἶχον τὴν μωρίαν νὰ κάμνωσι κατὰχρησιν, δὲν ἔπεται, ἔλεγεν, ἐκ τούτου ὅτι καὶ αὐτὴ ἔπρεπε ν' ἀπέχῃ τοῦ οἴνου. Ἰδὼν δὲ ὁ ἱατρός ὅτι αἱ συμβουλὰι του ἀπέβαινον ἀνωφελεῖς, ἔπαυσε πλέον προτρέπων αὐτὴν εἰς τὴν ἀποχὴν τοῦ οἴνου. Μετ' ὀλίγον, ἡ νέα αὕτη ὑπανδρευθεῖσα πλούσιον ἐκ Νέας Ὑόρκης ἐμπορομεσίτην κατώκησεν ἐν μεγαλοπρεπεῖ οἰκίᾳ, κεκμηνὴ παρὰ τὴν εἴσοδον τῆς πόλεως· μετὰ τοσαύτης δὲ πολυτελείας παρευρίσκειτο εἰς τὰς τοῦ συρμοῦ συναναστροφάς, ὥστε ὁ ἐγγύριος τύπος πολλάκις ἔγραψε περὶ τούτου. Τέλος δὲ ὁ σύζυγός της ἐνεκα μεγάλων περιπετειῶν τῆς συζύγου του ἀπεβίωσεν ἀφῆσας αὐτὴν πτωχήν. Ὁ πρῶτος αὐτῆς φίλος, ὁ ἱατρός, συχνάκις ἠρώτα, ἀλλ' οὐδὲν ἰδύνατο νὰ μάθῃ περὶ αὐτῆς· προσκληθεὶς δὲ ποτε χάριν ὑπηρεσίας εἰς Νέαν Ὑόρκην καὶ διερχόμενος μίαν τῶν ὁδῶν τῶν παρακειμένων εἰς τὸν ποταμὸν, βλέπει ἀνθρωπὸν τινα παρὰ τὴν θύραν οἰνοπνευματοπώλειου, ἀποτόμως προσπαθοῦντα ν' ἀφαιρέσῃ σάλιον ἐκ τῶν ὤμων ρυπαρᾶς καὶ ῥακενδύτου γυναικὸς, ἥτις ἐν καταστάσει μέθης διατελοῦσα, ἐφώναζε δυνατὰ, «δὲν σοὶ ἀφίνω τὸ σάλιον μου τοῦτο, εἰς ὃ συνίσταται ὅλη ἡ περιουσία μου.» Τότε ὁ ἱατρός ἀναγνώρισας τὴν φωνὴν προύκωρσε πρὸς τοὺς ἐρίζοντας καὶ ἐκστατικῶς εἶπε·

«Πῶς Λίτσα ἐφθάρσας εἰς τοιαύτην ἐλκεσινὴν θέσιν;»

Ἐκείνη δὲ ἀμέσως ἀναγνώρισας τὸν ἱατρὸν ἠρυθρίασεν ἐπὶ τινὰς στιγμὰς, προσπαθοῦσα ν' ἀποσπάσῃ τὰ μικρὰ τεμάχια τοῦ ἄλλοτε πολυτίμου σαλίου της, ἀτινα ἐκρέμαντο ἐκ τῶν ὑβραχίονων της.

Τί δικαίωμα ἔχεις ν' ἀφαιρέσῃς τὸ σάλιον τῆς; εἰπεν ὁ ἱατρός· εἰς τὸν οἰνοπνευματοπώλην. Ἡ γυνὴ αὕτη ἀπήντησεν· ἐκεῖνος, καθ' ἑκάστην ἔρχεται καὶ πίνει καὶ ἄχρι τοῦδε μοὶ ὀφείλει ἀρκετὰ χρήματα·

διὰ τοῦτο μετεχειρίσθην αὐτὴν τοιούτῳ τρόπῳ, ὥστε τὴν ἀναγκάσω νὰ μὴ συχνάζῃ πλέον ἐδῶ.

Τότε ἡ Λίτσα λησμονήσασα τὸ πᾶν, ἐκτὸς τῆς ἀρέξεώς της, ἥτις ἤρχισε νὰ παύῃ, καὶ μετὰ τὴν αὐτὴν παραπεποιημένην φωνήν, λέγει· «Ὁ ἀνθρώπος οὗτος μολονότι ἐκέρδησεν ὅλον τὸ χρῆμά μου, δὲν μοι δίδει οὐδὲ ἐν ποτὶν διὰ τὸ ὅποιον χάνομαι, δὲν δύναμαι ὅμως νὰ τὸν ἀφίσω ν' ἀφαιρέσῃ καὶ τὸ σάλιον μου.» Ἀκολουθεῖ μοι, εἶπεν αὐτῇ ὁ ἱατρός, καὶ θὰ σὲ ὁδηγήσω ποῦ νὰ ὑπάγῃς, ἵνα λάβῃς καλὴν τροφὴν καὶ ὑγιεινὴν, προσπαθὼν διὰ τοῦ οἴκου νὰ καταβάλῃ τὴν ἀνηδὺν, ἣν προῦξενεῖς εἰς αὐτόν ἢ πρότερον φίλῃ του. Θὰ μοὶ δώσῃς νὰ πῶ καὶ μίαν σταγόνα οἰνοπνεύματος; τὸν ἠρώτησεν ἡ Λίτσα μετὰ προθυμίαν· ὄχι, ὄχι. Ἐκεῖ ὅπου θὰ ὑπάγῃς θὰ σὲ διδάξωσι νὰ ζῇς χωρὶς τοιούτων ποτῶν. Εἶναι πολὺ ἀργά· σὰς λέγω ὅτι δὲν δύναμαι νὰ ζήσω ἄνευ αὐτοῦ.

Ἰδοὺ λοιπὸν, φίλε μου, σὰς δίδω τὸ σάλιον μου, ἂν μοὶ προμηθεύσῃτε ἐν καλλίτερον καὶ δυνατώτερον ποτόν. Ὁ ἱατρός ἐν τούτοις ἐξηκολούθει συμβουλευῶν αὐτὴν νὰ παραιτηθῇ τῶν ἀπαιτήσεών της τούτων, καὶ νὰ μεταβῇ, ἐκεῖ ὅπου ἤθελε τύχει περιποιήσεως καὶ προστασίας· μετεχειρίσθη δὲ πᾶν μέσον ἵνα τὴν πείσῃ ἀλλ' αὕτη μετὰ στωϊκῆς ἀπαθείας, παρατηροῦσα αὐτὸν εἶπε· Τώρα λοιπὸν Κάρολε, δός μοι 50 τάληρα χάριν τῆς παλαιᾶς φιλίας μας καὶ θὰ παύσω νὰ σ' ἐνοχλῶ. Μὴ χάνῃς τὸν καιρὸν καὶ τὰ χρήματά σου, προσέθηκεν ὁ οἰνοπώλης, διότι ὅταν μίαιγυνὴ ἐπιδοθῇ εἰς τὴν μέθην καὶ ἐξευτελισθῇ τότε δὲν δύναται νὰ σωθῇ διὰ τῶν χρημάτων καὶ στρέψας εἰσῆλθεν εἰς τὸ σαλόνιον του παρακολουθούμενος ὑπὸ τοῦ ἱατροῦ, ὅστις ἐγγεισάσας αὐτῷ ὀλίγα χρήματα τῷ εἶπε μετὰ λύπης· Φίλτατέ μοι, ἐγνώρισα τὴν γυναῖκα ταύτην, ὅτε ἦτο πλουσία καὶ ὠραία, τὸ ἀγλαῖσμα τῆς πόλεως, ἐν ἣ ἀμφοτέροι ἐζήσαμεν βλέπω ἤδη ὅτι δὲν δύναμαι νὰ ἐπηρεάσω αὐτήν. Μεταχειρίσθητε, λοιπὸν τὰ χρήματα ταῦτα ὅσον δύνασθε πρὸς διατροφήν της οὐχὶ ὅμως καὶ διὰ ποτᾶ.» Ὁ οἰνοπώλης ἐφάνη λίαν συγκινημένος, καὶ ὑπεσχέθη νὰ πράξῃ ὅτι ἡ δύνατο ὑπὲρ αὐτῆς. Ὁ δὲ ἱατρός ἀναχωρήσας ἀφῆκεν αὐτὴν τρώγουσαν ἐπὶ ξυλίνῃ τραπέζῃ ἐντὸς τοῦ σκοτεινοῦ πατώματος καὶ οὐδέποτε ἤκουσε πλέον περὶ αὐτῆς, ἀποθανούσης ἀναμφιβόλως μετ' οὐ πολὺ ἐν ἐσχάτῃ πενίᾳ.

ΦΥΣΙΚΗ ΙΣΤΟΡΙΑ

ΜΕΡΟΣ Α'. — ΦΥΤΑ

ΚΕΦ. Ε'.

Ἡ εὐωδία καὶ ἡ ἀνθήων.

Σὺν τῷ χρώματι ὑπάρχει καὶ ἄλλο τι εἰς τὸ ἄνθος, ὅπερ ἐπίσης γίνεταί ἐκ τοῦ χυμοῦ. Εἶναι ἡ εὐωδία. Πόσον τερπνὴ εἶναι αὕτη εἰς τὰ ῥόδα! Καὶ πόσον διαρκής! Ἀλλὰ δὲν θὰ ἀνεύρητε αὐτὴν εἰς τὸν χυμόν, ἐξ οὗ τὸ ῥόδον γίνεταί. Συνήθως ἀσθενεστάτη ὁσμὴ ὑπάρχει εἰς τὸν καυλόν, δι' οὗ ὁ χυμὸς ἔρχεταί· εἰς τὸ

άνθος και ουδόλως είναι όμοια τῆς εἰς τὸ άνθος αὐτὸ ὑπαρχούσης.

Ἡ εὐωδία, δὲν εἶναι ἐν τῷ χυμῷ, ἀλλ' ἐκεῖνο ἐξ οὗ ἡ εὐωδία γίνεται εὐρίσκεται ἐν αὐτῷ. Κάτι γίνεται εἰς τὸν χυμὸν, ανερχόμενον εἰς τὸ άνθος, ὅπως ἀναδύσῃ τὴν εὐωδίαν. Πάν εὐώδες άνθος εἶναι καὶ ἐν μυροποιείῳ.

Ἄνθη τινὰ δὲν ἔχουσιν ὀσμὴν, ἐν ᾧ ἄλλα ἔχουσιν ἰσχυρωτάτην. Ἡ πασχαλία καὶ ἡ συριγγάς, ὡς γνωρίζετε, ἔχουσι ἰσχυρωτάτην ὀσμὴν, ἥτις εἶναι μὲν εὐχάριστος εἰς τὸ ὑπαίθριον, πλὴν ὅμως δυσάρεστος ἐάν κλεισώμεν τὰ άνθη ταῦτα ἐντὸς τοῦ ὁματίου, ἐνεκα τῆς ἰσχυροτάτης εὐωδίας.

Εἰς τὰ πλείστα τῶν ὠραιότατων ἀνθέων ἡμῶν ουδεμία ὑπάρχει εὐωδία. Τοῦτο συμβαίνει εἰς τὸν κάκτον εἰς ὅλας τὰς διαφοράς αὐτοῦ. Ὅτε βλέπετε μέγα άνθος κάκτου, τὸσον λαμπρὸν εἰς τὰ χρώματά του, σὰς φαίνεται ὅτι θὰ εὐωδιά ἡδέως· ἀλλὰ ἐάν θέσητε αὐτὸ εἰς τὴν ῥίνα σας, ὡς συνειθίζουσι τὰ παιδιά, εὐρίσκετε αὐτὸ ἄοσμον. Ἐπίσης ὑπάρχουσι τὰ κομψὰ ἱαπωνικά, διαφόρων χρωμάτων, ἅτινα δὲν εὐωδιοῦν. Αἱ μεγαλοπρεπεῖς ἐρυθραὶ παιωνίαι ἐν τῷ κήπῳ φαίνονται εἰς τὸ παιδίον τὸσον ὅμοιαι μὲ μεγάλα ῥόδα, ὥς νομίζει ὅτι πρέπει νὰ ἔχωσι εὐχάριστον ὀσμὴν. Ἀλλ' ὅμως δὲν ἔχουσιν. Ἴσως εἰδότε κατὰ τὸ φθινόπωρον λαμπρὰ ἐρυθρά τινὰ άνθη, ἱστάμενα ἐπὶ τοῦ στελέχους τῶν εἰς ὑγρὰ μέρη. Εἶναι τὸ άνθος καρδινάλιον· καὶ οὐδὲν ἕτερον ἀγρίον άνθος τοῦ φθινοπώρου εἶναι ὠραιότερον αὐτοῦ. Φαίνεται ἀρκετὸν εἰς ταῦτα αὐτὰ άνθη, ὅτι εἶναι μόνον τὸσον ὠραία.

Ἀλλ' ὑπάρχουσιν άνθη τινὰ, τὰ ὅποια ἔχουσιν ἀμφοτέρα, καὶ μεγάλην ὠραιότητα καὶ ἡδονικὴν εὐωδίαν. Ὡς συμβαίνει εἰς διάφορα εἶδη τῶν ῥόδων. Ὅτε δώσῃ τις ὑμῖν ἐν ῥόδον, εὐθὺς τὸ θέτετε εἰς τὴν ῥίνα. Περιμένετε βεβαίως ὅτι θὰ εὐωδιά γλυκέως ἢ λυπεῖσθε ἐάν δὲν εὐωδιά. Ὁ ἱασμος εἶναι ἐν ἐκ τῶν ὠραιότερων ἀνθέων καὶ συγχρόνως ἔχει μαγευτικὴν ὀσμὴν. Τὸ καθαρὸν, διαυγὲς καὶ λευκὸν άνθος φαίνεται ὠραιότατον μετὰ τῶν στιλπνῶν πρασίνων φύλλων. Εἰς μεσημβρινόν τι κλίμα εἶναι ἐν ἐκ τῶν λαμπροτάτων ἀνθέων.

Πολλὰ άνθη ἔχουσιν ὀσμὴν τινὰ, ἀλλ' ἡ ὀσμὴ τῶν διαφόρων ἀνθέων εἶναι ὅλως διάφορος. Ἐάν θέσητε τοὺς ὀφθαλμούς σας καὶ ἐτίθετο εἰς τὴν ῥίνα σας καρυόφυλλον, ῥόδον, άνθος μηλέας, λιμναῖον-κρίνον ἢ άνθος πορτοκαλλέας, θὰ ἀναγνωρίσητε ἕκαστον ἐκ τῆς εὐωδίας του. Ὅμοίως καὶ τὰ λοιπὰ άνθη. Τί διαφορά ὑπάρχει εἰς τὴν ὀσμὴν, ἣν ἐκπέμπουσι τὰ άνθη τοῦ κήπου καὶ τὰ άνθη τοῦ ἀγροῦ! Ποίαν ποσότητα διαφορῶν μυροποιείων ἐπρομήθευσεν ἡμῖν ὁ πανάγαθος οὐράνιος πατήρ μας, ἵνα μᾶς εὐχαριστήσῃ!

Ἐνίοτε πολλὰ τῶν μυροποιείων τούτων τοῦ αὐτοῦ εἶδους εἰσὶν ὁμοῦ καὶ τότε ἡ ἀτμόσφαιρα πληροῦται ὑπὸ τῆς ἐξ αὐτῶν ἐκπεμπομένης εὐωδίας. Εὐθὺς θέλετε φαντασθῆ· ἀγρόν, τριφυλλίου. Ὅποῖαν γλυκεῖαν εὐωδίαν σὰς φέρει ὁ ἄνεμος πνέων ἀνωθεν τοῦ αὐτοῦ!

Ἀπαντα ἡ εὐωδία ἔρχεται ἐξ ἐκατομμυρίων μικρῶν ἐργαστασίων, ἐπεὶδὴ ἕκαστον άνθος τοῦ τριφυλλίου εἶναι ἐν ἐργαστασίῳ μύρων, ὡς δύνασθε νὰ μάθητε τοῦτο, ἐάν δρεψήτε ἐν καὶ τὸ ὄσφρανθῆτε.

Ἡ εὐωδία τῆς σταφυλο-ἀμπέλου εἶναι πάρα πολὺ ἡδονικὴ. Εἶναι αὐτὴ περὶ ἧς ὁ Σολομὼν λέγει. «Ἡ ἀμπελος μὲ τὴν ἄβραν σταφυλὴν δίδει ὠραίαν εὐωδίαν.» Ὅτε αἱ ἀμπελοὶ ἀνθοῦσιν, ὁ ἀγρὸς πληροῦται μὲ τὴν εὐωδίαν τῶν καὶ ἐν τούτοις τὰ άνθη εἶναι τὸσον μικρά, καὶ τὸσον ὁμοιάζουσι μὲ τὸ χρῶμα τῶν καυλῶν καὶ τῶν φύλλων, ὥστε δὲν θέλετε ἰδῆ αὐτὰ, ἐκτὸς ἐάν τὰ παρατηρήσητε ἰδιαίτερως.

Ὑπάρχουσιν ὅμως καὶ τινὰ άνθη, τὰ ὅποια ἔχουσι δυσάρεστον ὀσμὴν. Ἐνίοτε ταῦτα εἶναι δηλητηριώδη καὶ ἡ ὀσμὴ μᾶς εἰδοποιεῖ περὶ τούτου καὶ οὕτω μᾶς σώζει ἐκ τοῦ κινδύνου. Ἀλλ' εἰς πολλὰς περιστάσεις οὐδένα εὐρίσκομεν λόγον τῆς δυσάρεστου ὀσμῆς. Δὲν ἐννοοῦμεν διατὶ ἐν τὸσον ὠραῖον άνθος, ὡς τὸ αὐτοκρατορικὸν στέμμα, ἔχει τὸσον δυσάρεστον ὀσμὴν. Ἐν τούτοις ἐν πρᾶγμα εἶναι ἀληθές: Τὰ δυσώδη άνθη εἶναι ὀλίγα, ἐν ᾧ ὁ Θεὸς ἔδωκεν ἡμῖν πληθὺν ἐξ ἐκείνων, ἅτινα εὐωδιοῦσιν ἡδέως.

ΑΝΤΙΘΕΣΙΣ

Δύο μικραὶ σκηναὶ ἐν τῷ σιδηροδρόμῳ.

A

— Κύριε, σὰς παρακαλῶ, ἀνοίξατε τὸ παράθυρον, ἄλλως πνίγομαι!

— Κύριε, σὰς παρακαλῶ, νὰ τὸ ἀφήσητε κλειστὸν, ἄλλως ἀποθνήσκω!

— Κυρίαί, ἐπεθύμουν νὰ εὐχαριστήσω ἀμφοτέρας.

— Ἀνοίξατε!

— Μὴ ἀνοίξητε!

— Πνίγομαι ὑπὸ ζέστης.

— Ἀποθνήσκω ὑπὸ ψύχους.

— Κυρίαί, συγχωρήσατε! — καὶ ὁ δυστυχὴς ἔχων τὴν χεῖρα ἐπὶ τοῦ ἱμάντος, ἔχαιρέτιζεν, ἐμειδία, περιέμενεν· ἀλλ' αἱ κραυγαὶ διεδέχοντο ἀλλήλας καὶ ἡ συζήτησις ἐκινδύνευεν νὰ περιστῇ εἰς ἀληθῆ φιλονικίαν.

Τότε, περιηγητὴς τις, ὅστις δὲν εἶχε μὲν ἀποσπάσει τοὺς ὀφθαλμούς του ἀπὸ τῆς ἐφημερίδος, ἦν ἀνεγίνωσκεν, τὸ ἀνυπόμονον ὅμως αὐτοῦ προεδίδετο ἐκ τῶν νευρικῶν κινήσεων, ἀνέκραξε πάραυτα.

— Παρακαλῶ, κύριε, ἀνοίξον τὸ παράθυρον καὶ φόνευσον πρῶτον τὴν μίαν· ἔπειτα κλείσον αὐτὸ καὶ φόνευσον τὴν ἑτέραν! Οὕτω δὲ θὰ ἔχωμεν τὴν ἡσυχίαν.

Ἐκπληξίς μετὰ δυνατοῦ γέλωτος ἔθηκε τέλος εἰς τὴν γελοίαν ταύτην σκηνήν.

B

Ἐν Λαζάννῃ (τῆς Ἑλβετίας) περιέμενον τὴν ἀναχώρησιν τῆς ἀμαξοστοιχίας τοῦ σιδηροδρόμου· σάκος καὶ ἐπανωφόριον κείμενον ἐν τῇ γωνίᾳ τῆς ἀμάξης, ὅθεν ἀπελάμβαναν τὴν ὠραιότατην θέαν, ἀνήγγειλε τὴν προσεχῇ ἔλευσιν περιηγητοῦ ἐπιθυμοῦντος